

МОЕТО РОДНО СЕЛО

Каква любовъ ме тласка днесъ къмъ тебе,
каква надежда топла ме зове,
че диря те, о мое родно село,
захвърлено въ степъта отъ вѣкове?

Нима дъхътъ на пролѣтни градини,
нима зеленината на лесътъ?
О, твойтъ бедни кѣщи отъ години,
разломени отъ вѣтроветъ, спятъ.

Въвъ твойтъ стари кѣщи отъ години
не е огрѣвалъ никога деньтъ,
не сж видѣли алени гиргини
подъ низкитѣ прозорци да цѣфтятъ.

А хората? — нима сж тѣ умрѣли?
Не! Тѣ живѣятъ съ сладката лѣжа,
че нѣкой день ще минатъ пакъ презъ тебе
Хаджи Димитъръ, Стефанъ Караджа.